

Za mrakmi je slnko

Ked' som mala trinásť rokov, stretla som Smrť. Pýtam sa jej: „Odkiaľ si?“ Odpovedá: „Z hriechu.“

Ked' som mala dvadsať rokov, stretla som Život. Pýtam sa ho: Odkiaľ si?“ Odpovedá: „Z kŕíza.“

Skôr, či neskôr sa každý z nás stretnie so smrťou.

Skôr, či neskôr každý z nás prestúpi prah smrti. Možno neradi o tom hovoríme, možno na to neradi myslíme, a možno ani toto zamyslenie nám nie je pochuti. Človek predsa miluje radosť, miluje štastie, miluje život! Ibaže k naplneniu pravej radosti, pravého štastia a nájdienia večného života potrebuje rozmyšľať aj o smrti.

Skôr, či neskôr zacítiš v živote bolest zo straty blízkeho, ale tak, ako sa z bolesti rodí láska, tak z kŕíza prichádza život. Veľká noc, noc veľkého tajomstva, je tým najväčším vrcholom našej vieri. Je to zvest o víťazstve nad temnotou, je to radosť, že v tme zažiarilo Svetlo. Ježiš hovorí: „Ja som Svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“

Keby Vám niekto povedal: „Ked' otvoríš tieto dvere a prekročíš ten prah, za ním nájdete svet, v ktorom niesmiet utrpenia. Je to svet lásky, pokoja a večného života.“ Nešli by ste ta? Tým pomyselným prahom je smrť a tými dverami je nás prechod do večnosti.

Skúsme sa pozrieť na smrť a utrpenie novými očami. Zájdime v duchu k prestretému stolu, kde si na Zelený štvrtok sadá Ježiš s najblížšími k poslednej večeri. Dáva sa apoštolom v Eucharistii a s hlbokou pokorou im umýva nohy. Praje si len jedno: „...aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás.“ A ako nás miloval? Až na smrť, až na smrť na kŕízi.

Zájdime s ním na Olivovú horu a precítme bolest i strach z poznania utrpenia, ktoré ma príst. Vnímajme Jeho hlbokú odovzdanosť do Božej vôle v slovách: „Otče, ak chceš, vezmi odo mňa tento kalich! No nie moja, ale Tvoja vôľa nech sa stane!“

Komunita je spoločenská skupina jednotlivcov, ktorých spája spoločný cieľ, spoločná viera, záujmy, preferencie, potreby, náruživosť, nebezpečenstvo, spoločné územie, reč a hromada iných spoločných atribútov, ktoré určujú identitu jednotlivcov v komunite a stupeň ich spolupatričnosti.

V komunite je sila, hlavne ak všetci táhajú za ten istý špagát tým istým smerom. Ak všetci súhlasia s cielmi, zámermi a pravidlami komunity a podľa nich sa aj správajú. Ak trávia spolu čas a navzájom sa podporujú. Silná komunita vie podržať jednotlivca.

Komunitou v širšom chápávan je rodina, ale i politická strana, filatelistický klub, ale i zločinecký gang, emigrantská pospolitosť, ale i spevácky zbor, cirkevná obec, ale i partia drogistrov, kláštorné spoločество, ale aj milovníci pohárika, národ, ale aj internetový „chatroom“.

Každý z nás je členom mnohých komunit. Prečo? Lebo som sa do komunity narodil, lebo je mi v tej komunite dobre, lebo taká je doba, lebo mám z toho výhody, lebo tam môžem vyniknúť, lebo ma tam potrebujú, lebo tam môžem slúžiť svojim blížnym.

Kráčajme po stopách Veľkého piatku. Kolkokrát sa môžeme vidieť v Pilátovi, ktorý si na znak neviny umýva ruky? Kolkokrát sme účastníkmi davu, ktorý kričí: „Ukrižuj ho!“ Každým hriechom aj ja kričím: „Ukrižuj ho!“ Vyďajme sa s Ním krížovou cestou na Golgotu. Precítme hlbokú lásku a bolest Márie i vernosť učenika Jána. Zotrali by sme s Ním pod krížom aj my? Sme verní tomu, v čo veríme, aj keď sa nám iní možno smejú a považujú nás za staromódnych?

Sledujme plnosť odovzdanosti Ježiša do poslednej chvíle, položme ho do hrobu a čakajme na nedeleňné ráno, aby sme spolu so ženami íšli k hrobu a ten je prázdný! Zažíme prekvapenie i obrovskú radosť Márie Magdalény, keď stretá svojho Učiteľa.

Kto čakal, že po smrti príde vzkriesenie?

Kto čakal, že zbořený chrám sa na tretí deň naozaj postaví?

Kto čakal, že Ježiš má takú lásku k nám, že zvolí najpotupnejšiu smrť pre otrokov, aby skrze ňu priniesol najväčšie víťazstvo?

Iba Láska mohla láskou premôcť tmu nelásky.

Iba Boh, skrže Ježiša, mohol zlomit okovy smrti.

Iba s Ním a v Ňom sme spasení.

Nádej v zmŕtvychvstanie dáva človeku silu ísiť krížovou cestou života a vyniesť si ten svoj kríž na Golgotu. Možno pod ním padneme, možno budeme potrebovať Simona z Cyrén, aby nám s ním aspoň kúsok pomohol, ale kráčajme vždy so zrakom upretým na nebo. A keď sa nám zdá, že je príliš zamračené, nezabudnime, že za mrakmi je naše milované Slnko.

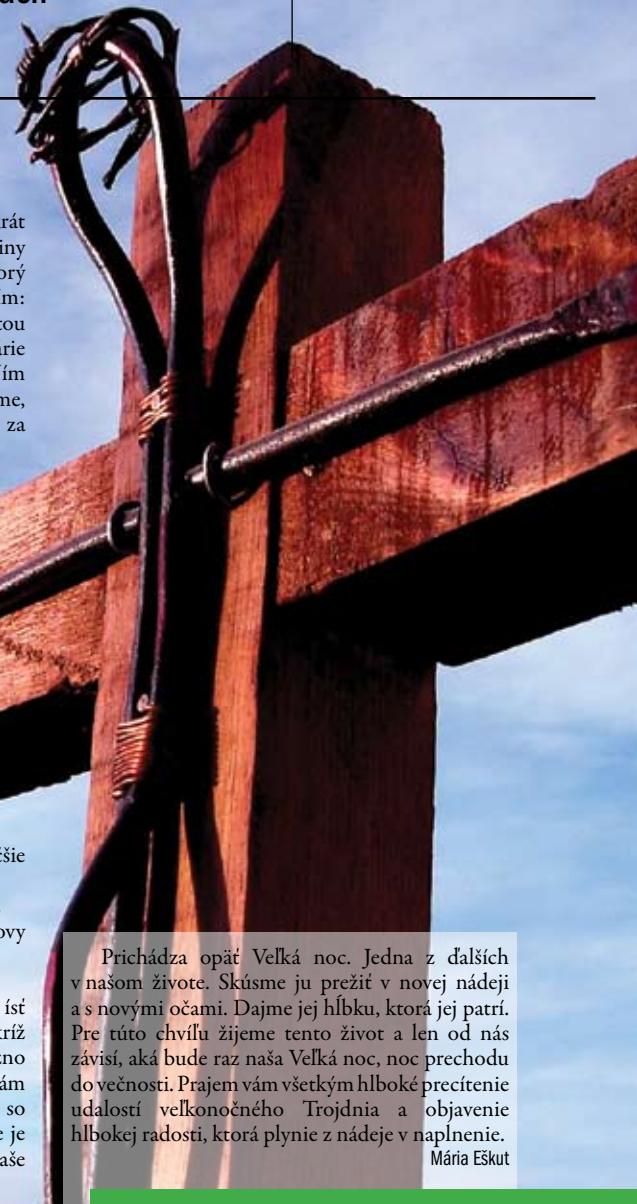
Určite každý z nás má svoje dôvody na príslušnosť k rôznym komunitám.

V každej komunite zohrávame svoju vlastnú úlohu-rolu. Možno aktívne spolupracujeme na dosiahnutie cieľa komunity, možno sa pasívne nechávame unášať prúdom. Možno sme vodcovia, možno nasledovníci. Možno svoju činnosťou komunitu budujeme, možno, nechtiac, podrývame jej základy. Možno stavíme na dobrých vlastnostiach

Sila komunity

ostatných členov, možno sa sústreďujeme na nedostaty iných. Možno sa chceme vyšplhať na celo za každú cenu, možno ponúkame svoje schopnosti na úžitok iným.

V Kanade, v krajine, ktorá je od základu multi-kultúralka, naši spoluobčania, naši blížni, patria mnohokrát do iných, nám vzdialených komunit, založených na iných kultúrnych, spoločenských, náboženských princípoch. Severoamerická tradícia

Prichádza opäť Veľká noc. Jedna z ďalších v našom živote. Skúmme ju prežiť v novej nádeji a s novými očami. Dajme jej hľbku, ktorá jej patrí. Pre túto chvíľu žijeme tento život a len od nás závisí, aká bude raz naša Veľká noc, noc prechodu do večnosti. Prajeme vám všetkým hlboké precítanie udalostí veľkonočného Trojdňa a objavenie hlbokej radosť, ktorá plynie z nádeje v naplnení.

Mária Eškut

Príhovor

nám ponúka známe krajské spolky ako 1. Katolícku Slovenskú Jednotu, Kanadskú Slovenskú ligu, ale i menej známe organizácie ako Katolícku Ženskú Ligu, Kolumbových Rytierov, a či dokonca kluby, ktorých mená nám môžu znieť viac, či menej exoticky ako Chambers of Commerce, Rotary Club, Lions Club, Optimist Club, Kiwanis, Zonta International, Civitan a iné. Čo vieme o týchto komunitách? Sme uzavretí do nášho spôsobu rozmyšľania, do našej „slovenskosti“ alebo otvorení pre pochopenie odlišnosti prostredia, v ktorom žijeme?

Do akej komunity patríš ty? Do akej by si chcel patriť? V akej komunite sa môžu naplno roзвinúť tvoje schopnosti? V akej komunite by si chcel pomáhať iným? Prečo si v Kanade? Cítis sa členom slovenskej komunity v Britskej Kolumbii? Prečo čítaš tieto riadky?

Ano, v komunite je sila. Hlavne ak všetci táhajú za ten istý špagát tým istým smerom. Ktorým smerom spoločne potiahneme slovenskú komunitu v Britskej Kolumbii?

Jožo Starosta

Don Šutka, Salezián, sa pokúsil o útek do cudziny v roku 1950 ako 21-ročný. Mal štastie, pohraničia ho nechytili. Ujali sa ho talianski spolubratia. Na vlastnú žiadosť ho poslali do Ekvádora. Je to už vyše pol storočia, čo pôsobí v tejto juhoamerickej republike.

Otec Šutka viackrát navštívil Slovákov žijúcich vo Vancouveri. V minulom čísle sme uviedli prvú časť rozhovoru (pozri www.sk-bc.ca/slovo), ktorý sa nám podarilo zaznamenať počas jeho poslednej návštevy medzi nami. Prezradil nám v ňom kto sú to Šuari, miestni Indiáni žijúci hlavne v Ekvádorskom pralese, v čom sa môžeme my, obyvatelia civilizovaných zemí, učiť od nich a na čom spočíva systém hodnôt Šuarov.

Pol storočia medzi Indiánmi Šuari

Načali sme tiež problematiku školstva a vzdelanosti Šuarov.

Otec Šutka, počul som, že ste založili aj diaľkovú školu...

Áno, bola to diaľková škola cez rádio.

Vy ste vyvinuli aj vyučovací systém?

Hej. Vyučovací systém, ktorý je schválený Ministerstvom školstva Ekvádoru. Aj keď ma to stálo veľa námaha, ale minister to pochopil a dal nám 4 učiteľov. Každý mal svoj predmet, každý jeden vypracoval jednu lekciu na každý deň a potom sa tie lekcie vysielali rádiom. Každá škola mala jedného pomocného učiteľa. Pomocný učiteľ mal na starosti len sústredit deti do jednej budovy – školy, potom zapnúť rádio na baterky. Rádiá sa mi podarilo dostať z Japonska - Panasonic. Takže on zapadol rádio a žiaci počúvali za 20 minút vysvetlovanie z centrálnej a potom zase 20 minút to dopĺňoval ten pomocný učiteľ. Ale to bola taká príjemná škola, lebo tam boli pesničky, tam bola hudba, tam bolo všetko. Šuarským deťom sa veľmi páčilo chodiť do školy.

Kéby neboli bývali tieto diaľkové skoly, do akých škôl by Šuarmi deti chodili?

Vtedy to bolo ľahko, lebo nebolo učiteľov a tých málo učiteľov mestisov - oni nedbali, aby sa Šuarské deti niečo naučili. Oni pracovali len pre peniaze. Totiž keby nebolo bývalo diaľkových škôl, tak by vývoj Šuarov bol býval oneskorený o 20–30 rokov. Keď sme my začali s týmito diaľkovými školami, prvý ročník bol len v jazyku ūiar, druhý ročník ūiar a španielčina a tak to pokračovalo. Keď sme skončili šiestu triedu, potom bol cyklus médium – tak voláme strednú školu. To boli 3 roky a keď sme skončili, tak potom sme si oddychli 1 rok a pokračovali a skončili s maturitou. Takže to trvalo 6+3+3 čiže 12 rokov.

Dá sa povedať, že počas 40-tich rokov ste prevychovali celý kmeň, nielenže ste naučili deti čítať.

No, celý kmeň, pretože aj ministerstvo slávnostne vyhlásilo, že medzi Šuarmi už nie je negramotnosť. Za to mi dali potom aj to uznanie Národného kongresu.

Takže vláda Ekvádoru oficiálne uznala Vašu prácu.

Hej. Uznala, pretože všetky kontrakty, zmluvy som podpisoval ako accessori, ako my hovoríme, ako zástupca pre kmeň Šuarov. Zjednej strany podpisoval minister zdravotníctva, minister poľnohospodárstva

a z druhej strany, za kmeň Šuarov, podpisoval father Juan (smiech).

Father Juan Sutka (smiech)

Áno, Národný kongres alebo teda Snemovňa oficiálnym prehľásením dosvedčil, že saleziánsky kňaz Ján Šutka, teraz farár v Limon, provincie Morona Santiago, vykonal veľmi dôležitú a hodnotnú prácu a že zanechal tým veľkú pastoračnú stopu, materiálne – hospodársku, ako pre miešancov (mestisov), tak aj pre etnické

skupiny Šuar. Práca, ktorú vykonal je príkladom solidarity a pomoci pre duchovný a sociálny rozvoj, ľudský rozvoj obyvateľstva tohto regiónu. Gratulovali tiež saleziánskej misii v Ekvádore pre jej neochvenjnú prácu v amazonskom regióne v osobe kňaza Jana Šutku.

A dostať som aj medailu akú mali ruskí generáli ... (smiech)

A ako to bolo s lietadlami?

Nuž, nemali sme cesty do misijných staníc. Totiž naša oblasť je prekrižovaná riekou Paro, z jednej strany sú Kordiliery – Andy. A na druhej strane je už amazonská nížina. A tam sme mali 4 misijné stanice. Ist' tam pešo, však nebolo iného východiska, iba chodníkmi cez prales, to trvalo 3 alebo 4 dni. Tak sa zrodila myšlienka zaobstaráť leteckú spoločnosť. Kúpili sme malé lietadlo a zadovážili sme rádia, aby sa dalo komunikovať.

Šuari sú veľmi úprimní, veselí a majú dobrý character. Sú zdvorilí, nekradnú. Im stačí jedno slovo, aby ti uverili.

Ked' niekto dačo potreboval, ked' niekto ochorel, keď ho uštipol had, tak hned' zavolal do Makasu a lietadlo odletelo, aby ho dovezli a zachránilo mu život. Zato som aj spravil zmluvu s ministerstvom zdravia, aby oni platili 80% nákladov na tú prácu no a my, misia 20%. Potom sme kúpili druhé lietadlo.

Lietadlá ale potrebujú letisko. A v pralese ich veľa niet.

V pralese nemali letiská, takže začali klčovať, vytínať prales, pripravovať plochu na pristávanie lietadla. Teraz už máme okolo 140 letísk. Sú asi 700 m dlhé a 30 m široké.

Kde ste ošetrovali tých, ktorých poštipal had?

No, jedna nemocnica bola v Makas a mne sa podarilo postaviť druhú nemocnicu v Tejsa, to je na druhej strane Kordiliier, ktorá stále stojí a funguje. Ale zároveň bolo treba, aby každé stredisko malo niekoho, kto by sa staral o zdravotnú službu pre

Slovenskí Indiáni

všetkých. Tak sa robili kurzy pre chlapcov, pre mužov a pre ženy, aby sa pripravili ako pomocní ošetrovateľia.

Vďaka patri aj pomocníkom, ktorých sme mali zo Spojených Štátov a z Nemecka. Dokonca aj jedna Slovenka, Elena Jilečková, lekárka, nám pomáhala.

Mali ste teda neustály kontakt s Ekvádorskou vládou?

Áno. Potom sme spravili kontrakt s vládou tiež na vymeriavanie pozemkov. To bolo veľmi dôležité, pretože bolo treba zaistiť pôdu pre domorodcov. Ale nemohli sme vymeriavať pozemok pre každého jedného, ale sa vymeriavalo spoločne pre jedno stredisko, pre jednu "dedinu" - tam mohlo byť 30-40 rodín a mali 4000 alebo viac hektárov pôdy. Takže všetci, čo tam a žili mali to isté ako predtým, ale už to bolo chránené zákonom. A potom sme začali s chovom dobytka.

Mali Šuari nejaký dobytok?

Ved' to je ten problém. Oni nepoznali chov dobytka, oni nepoznali vôbec nič, čo s tým súvisí. Podarilo sa mi ešte v 1962 roku dostať pomoc, teraz už ani neviem odkiaľ to bolo, okolo 10,000 sukra. Predtým sme mali takúto menu, sukra. Teraz máme doláre. Tak som šiel s jedným spolubratom do strednej časti La Siera, tam boli hociendy. S tými 10,000 sukres sa mi podarilo zadoviažiť 25 malých býčkov a zároveň zaplatiť býčkom cestu lietadlom, to bolo asi 30 minút letu dvoj-motorovým lietadlom

Douglas.

Lietadlo zobrazovalo všetkých 25 býčkov naraz?

Áno. V Sukua, kam sme býčkov viezli, a kde chovatelia dobytka potrebovali zlepšiť jeho rasu, nás už čakali na letisku. Ked videli ako býčkovia vychádzali z lietadla, biele a čierne, tak si každý hneď vybral jednoho a tým spôsobom zlepšili svoju čriedu. Za každého bujačika mi dali kravu alebo jalovicu a tú som odovzdal jednej rodine Šuar, ktorá mala

pasienky, ale nemali dobytok, a tak sa to začalo.

Črieda 25 bujačikov to vlastne celé rozprúdila.

Rozprúdila. Keď som od nich odchádzal, tak ako federácia pre chov dobytka mali 30 miliónov sukra, a to bol vtedy veľký peniaz. Ľudia radi pracovali vo federácii. Mali sme základné pravidlo pre prácu. Pracovalo sa zadarmo.

Lietadlá v misijnej službe

Ekvádor využíva naftu a júne ovcie, najmä banány.

Patri k nemu aj sústredenie Galapagov v Tichom oceane, 900 km západne od pevniny, známe výskytom jedinečnych druhov živočíchov, alebo izolovanost ostrovov od ostatného sveta a odlišnosť existenčných podmienok mali vplyv na vývoj života a prebiehanie takých živočíšnych druhov, ktoré inde vymrejú.

Formy misijnej činnosti

Saleziáni sú pomerne mladí, veľmi dynamickí a v tom najlepšom zmysle slova moderní rehočia. Dokázali to aj v Ekvádore, v krajinách, kde viac ako polovica obci nie je vzajomne spojená zjazdnými cestami. Misionár Ján Šutka spomína:

"Este pred určitejšími-hydaiszími rokmi sme mohli navštiviť jednoduché osady patrície do nášho miestneho územia len peš alebo na koni. To znamenalo celé dni cestovať pralesom pod pláčom slukom alebo v tropickom lese. Čoskoro

Slovenský misionár a jeho najaktívnejšie domorodé spolupracovníky pri prácii s mládežou

Letecká misijná služba

rej vláda hradí 80 % a rehola 20 % nákladov na leteckú službu. Više

Každému sa zaznamenalo kolko práce urobil a ked sa odpredal kus dobytka, tak sa zisk rozdelil medzi všetkých, podľa toho, kto kolko odpracoval.

Spomínaš ste pri našej nedávnej debaté, že ste pomohli Šuaram vymyslieť aj nové číslice?

Áno, totiž oni nemali poňatia o väčších číslach. Nikto nevedel, kedy sa narodil, nikoho nezaujímalo, v ktorom roku žijeme, mesiaci... Nič takého ako kalendár nebolo. Bolo treba vynájsť mená mesiacov. Vybrali sme ich podľa ročného obdobia, podľa dažďov, podľa letných prác. Júl je "Esa", v jazyku Šuara to znamená "leto".

Potom bolo treba vynájsť číslice. Užívali sa čísla, ale španielske a Šuari sa cítili trošku zastrčení, pretože oni nemohli vo svojej reči povedať žiadne číslo. Tak sa cítili menejcení. Šuari mali sice čísla, ale iba od jedna do päť. Vysvetlil som tým štyrom dialkovým učiteľom ako to funguje v iných rečiach, a tak sme vynášli chýbajúce čísla, od 6 až do 10. Potom to už bolo jednoduché - 10 a 1, 10 a 2, 10 a 3 atď.

A aj take čísla ako 100 alebo 1000?

No, pravdaže - tisíc, milión... všetko. A aj roky. To už potom deti v škole boli veľmi šťastné, keď mohli povedať 1000 alebo 1965.

Ja ked som bol mladý, tak boli v móde filmy a knižky od Karola Maya o indiánoch, hlavne o apačoch. Vtedy som si mysel, že Apači žijú iba v severnej Amerike. Vo Vašej knižke som však čítať niečo o Apačoch, o konfliktných vzťahoch medzi Šuarmi a Apačmi. Kto sú títo Apači?

Pre Šuara je Apač každý, kto nie je Šuar.

Oh. To je veľmi jednoduché.

Áno, všetci, čo nie sú Šuari, sú Apači.

Takže tí miestenci, to sú všetko Apači...

Áno, Šuari ich volajú vo svojej reči Apač. Ale je zaujímavé, že v ich reči je apa otec a apač je otecko. Takže v určitom slova zmysle Šuari brali každého cudzinca ako otecka. Lenže potom sa v nich sklamali. Takže ak sa dnes spomína Apač, tak to znie tak trochu negatívne.

Otec Šutka, keby ste mali možnosť, čo by ste povedali mladej generácii na Slovensku?

Aby boli verní Ježišovi, jeho náuke, aby ho milovali, aby zasvätili svoj život aj pre druhých, ktorí ho potrebujú a ktorí ho nepoznajú.

A čo odkážete všetkým tým, ktorí vedú slovenský národ doma na Slovensku?

Aby si uvedomili, že sú na svojich miestach preto, aby slúžili, spolupracovali, aby pomáhali a nie aby sa oni drali dopredu alebo aby sa snažili zbohatnúť, ale aby využili možnosti, ktoré majú, aby pracovali pre ten ľud, ktorý ich tam zvolil, ktorý im dal možnosť pomáhať a pracovať pre dobro národa.

Ked' ste boli mladý, mali ste určite svoje plány, ako prežiť život, čo dosiahnut' v živote. Splnili sa Vám Vaše sny?

Áno, splnili, pretože som chcel byť kňazom a misionárom a tu som.

Aké máte ešte plány do budúcnosti?

Pokračovať. Ako slovenský Salezián pokračovať v práci pre domorodých Indiánov v Ekvádore. Prišiel za mnou predstavený provincial a ma prosil, aby som pomohol formovaním nových kňazov v novom seminári. Potom prišiel biskup a znovu ma prosil to isté.

Teraz máme 12 seminaristov na teológiu a na filozofiu, 4 Šuari sa tiež pripravujú na kňazstvo. Sprevádzat týchto mladých mužov, pomáhať im, aby pochopili, čo to znamená byť kňazom, čo znamená stáť na čele komunity. Doplňať to, čo sa im na univerzite nedostáva. Tô je môj plán. Uvidíme ako mi to pôjde (smiech).

Otec Šutka, prajem Vám, aby Vám dal Pán sily, odvahu a dobrého zdravia, aby ste mohli vyplniť všetky Vaše ušľachtité plány a vykonáť ešte väčšie dobrého pre Šuarov a aby ste nás mohli navštíviť za ďalších 2, 5 alebo 10 rokov a podeliť sa s nami o Vaše bohaté skúsenosti.

Nadherné, to je veľmi krásne pranie.

Dakujem Vám za rozhovor.

S Otcom Šutkom sa pri jeho návšteve v New Westminsteri v Britskej Kolumbii rozprával (apač) Jožo Starosta. Zo zvukového záznamu rozhovoru prepísala Jana Zelíšková.

Adresa Otca Šutku v Ekvádore je

P. Juan Shutka
Apartado 17
12.891 QUITO
Ecuador

Slovenská sv. omša

je každú nedelu o 11.00 hodine

v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue

New Westminster

tel. (604) 526-7351

<http://www.sk-bc.ca/cyrilmетод.org/>

Jarné volanie divočiny

Po dlhých zimných mesiacoch sa príroda len opatrne začína prebúdať do svojej jarnej krásy. Slnčené lúče prehrievajú ostrý zimný vzduch a zároveň aj podriemkávajúce srdcia lovcov. Túžba loviť silnie a preto sa aj poľovníci z klubu Svätého Huberta každoročne pripravujú na hromadnú jarnú polovačku.

Prvou starostou býva vytípovať správne miesto. Naši členovia najskôr preskúmajú niekoľko trás tesne pred polovačkou, aby zhodnotili situáciu a vybrali najpríhodnejší terén. Už niekoľko rokov je tým miestom Harisson Lake, presnejšie jeho východná strana, ktorá sa vie najrýchlejšie vymaňať spod zimnej snehovej prikrývky. Harisson Lake je jazero, ktoré obopínajú mohutné skalné masívy, je miestom nádhernej nedotknutej a drsnej prírody s nekonečnými lesmi, jazierkami a vodopádmi. Poskytuje neuveriteľné prírodné scenérie, ktoré zaisté dali základ legendi o Britskej Kolumbii: "Ked' Pán Boh tvoril jednotlivé miesta sveta, odkladal si nabok do jedného vreca po troche z každej prírodnnej krásy. A potom, ked bol s celým svetom hotový, rozhodol sa z toho vreca urobiť Britskú Kolumbiu."

Na jarnú polovačku sa preto každý teší a nepodceňuje jej prípravu. Všetci sa snažíme doniesť to najlepšie čo doma máme... jedlo, pitie a najmä rady, ako pripraviť pravý polovnícky guláš. Ten sa varí z minuloročnej diviny a každý by chcel pridať čosi naviac, aby bol lepší než ten vlaňajší. Nezabudnuteľnú atmosféru dorváva táborový oheň, tóny harmoniky alebo gitary a najmä nekonečné (niekedy aj viac krát tie isté) príbehy v nespočetných polovačiek. Skôr, než sa pomine noc a nastúpi ráno, vydávame sa na lov, kde prednosť výstrelu prenechávame mladším členom, aby čím skôr mohli prejsť pasovaním za lovca. Je to jedna z mnohých tradícií, ktorú sme si priniesli z našej domoviny a snažíme sa ju udržiavať. Strelec, hoci má na úlovok právo, prenecháva trofej ako dar niektorému z našich občasných hostí.

Na tretí deň nastáva čas odchodu domov. Balíme stan a upratujeme okolie tak, aby všetko ostalo aspoň tak čisté, ako pred našim príchodom. Jarná polovačka sa skončila, priniesla množstvo nových zážitkov a my už premýšľame o ďalšej. Kam pôjdeme na budúce?

Lovu a prírode zdar!

Jozef Beblár

vice-prezident SPK sv. Huberta v BK

spk@sk-bc.ca

Príbehy z nášho pol'a

Prišla jar, posledné stopy snehu zmizli z poľa a my poučení nebezpečím ohňa na prérii, rozhodli sme sa zaobstaráť si prirodzených požieračov trávy a to kravy.

Po sobotách, nedeliach i večeroch po práci na univerzite, muž oplotil naše pole a pripravil kŕmidlo. Pre začiatok sme si naplánovali kúpiť dve jalovičky. Sobota bola dňom dražby pre dobytok. Budova v ktorej sme si mali možnosť dopredu obzrieť zvieratá ponúknuté k dražbe sa do diaľky ozývala blakotom rôznych druhov poľnohospodárskych zvierat. My sme sa upriamili na dve mladé jalovičky, ktoré boli spolu v malej ohrade.

Ked' prišiel čas dražby, vyvolávač sa usadil na najvyššom bode, priviedli pred neho zviera a on silným hlasom oznamoval výkričnu cenu, ktorá sa začína trochu nižšie ako žiadana cena. Všetko bolo pre nás nezvyčajné, neustále výkriky jeho silného hlasu, rýchle dvíhanie rúk, výmeny zvierat, boli sme z toho ohurení. Ked' pred neho doviedli naše

vyhliadnuté kravky, dvíhali sme ruky od výkričnej sumy 400, až po 750, kedy sme zostali jediní a každý v sieni sa začal prizeráta na „vytrvalých kupcov“.

Naše pole sme oživili dvoma mladými, hladnými a roztomilými tvormi a tak sa začalo naše gazdovanie.

Spôsobom sa jalovičky pásli ďaleko od domu, ale po krátkom čase sa osmelili, prišli bližšie a my sme ich mohli pozorovať v blízkosti domu denne a zistili sme, že majú veľmi rozdielne chovanie a vlastnosti.

Pomenovali sme ich Jahoda a Malina. Jahoda nemala našu blízkosť rada, fučala, hádzala hlavou, ba sa aj rozbehla proti nám aby nás odohnala. Nebála sa nás, naopak my sme sa báli jej. Malina bola pravý opak. Mala rada našu blízkosť, mohli sme ju

pohlaďať, poškrabkať po hlave, kde jej začali vykúkať malé rožky.

Nečakali sme také veľké rozdiely v kravskom správaní, prekvapilo nás to a rozhodli sme sa ich pozorovať kedykoľvek sa nám naskytla príležitosť.

Marta Styk

Riešenie záhad z 1. čísla

V minulom čísle sme uverejnili "záhadné" čísla a poznámky zo starej modlitebnej knížky:

Na otázku "Čo si myslíte, čo je to?" sme dostali 2 odpovede a obe správne. Pani Bertha Palko piše: "Someone recorded their voyage to Canada, via Cunard Shipping Lines. Dates, mileages, times. I know of one person that came to Canada that year. It was Mr. J. Otrosina but could be anyone."

Druhá odpoveď prišla telefónicky od Petra Husára: "Sú to pravdepodobne záznamy z cesty loďou z Európy do Quebecu a čísla reprezentujú asi vzdialenosť, ktorú loď prešla každý deň."

Obom autorom správnych odpovedí ďakujeme a posielame im video záznam z koncertu Archi Di Slovakia vo Vancouveri.

Obširnejšie vysvetlenie 1. záhady je takéto:

Pani Mary Benes, za slobodna Mária Kiktová, nám dala do zbierky historických materialov modlitebnú knížku jej nebohého otca, Jána Kiktu, ktorý prišiel do Kanady v r. 1928. Poznámky v modlitebnej knížke hovoria:

"1928 r. išol som na Šífe (meno) Aurora na Cunard Line. Sedal som 16/VI 1928 večer o pol 7 hr. Došli sme o pol 10 hr. večer do Quebec. Vladovali nás 24/VI 1928 (a pokračuje ďalšími riadkami s dňami a miľami s konečným súčtom 2583 námorných miľ).

Poznámky nevravia, v ktorom prístave cesta začala. Pas hovorí, že bol vydaný na cestu do Kanady cez Nemecko, Holandsko, Belgiu a Franciu, takže sa zdá, že plavba začala v Le Havre.

Vzdialenosť medzi Le Havre a Quebec je asi 5,100 km, čo je asi 2,753 námorných miľ. To by bolo asi o 170 námorných miľ viac než hovoria poznámky (2583).

Nuž čo, niekde je chyba alebo v predpokladoch alebo vo výpočtoch. Dôležitým však zostáva, že to, čo sa stalo

pred 80 rokmi, sa nám zachovalo vo forme vzácnych dokumentov.

Vďaka pani Mary Benes.

Na priložených obrázkoch je pas pána Jána Kiktu, obal zo "Šíf karty" a iných cestovných dokladov a Immigration Identification Card, ktorá potvrdzuje, že meno lode bolo Aurora.

Takto vyzeral kostol v r. 1960

Začiatky slovenskej farnosti v New Westminsteri

Z mnohých skúseností slovenských vystáhovalcov je nám známe ich silné prílneutie k náboženstvu. Popri spolkoch, ktoré mali zväčša svojpopomocný a podporný charakter, si slovenskú identitu udržiavali, formovali a zveľaďovali práve v kostoloch. Kňazi boli totiž dlho jedinou inteligenciou, ktorá popri misionárskej a náboženskej činnosti pracovala na tom, aby sa v emigrantoch udržalo slovenské národné povedomie a reč.

Slovenská komunita v meste New Westminister sa začala formovať v dvadsiatych rokoch 20. stor. V roku 1928 tu žilo okolo 300 slovenských pristáhovalcov^[1].

Popri spolkovej činnosti sa sústreďovali v kostole Ducha Svätého na Queensboro, ktorý si postavili v dvadsiatich rokoch pod vedením rev. Malayteria. Tu sporadicky dochádzali rev. Albert Florián SVD a rev. Fajkus, aby vykonávali duchovné obnovy^[2].

V pädesiatych rokoch, po likvidácii kláštorov na Slovensku, sa situácia zmenila, keď v Kanade začala pôsobiť rehoľa slovenských jezuitov, ktorí si v Galte,

provincii Ontário, zriadili stredisko svojho misionárskeho pôsobenia^[3].

V roku 1952 začal svoje misijné pôsobenie v Queensboro fr. Ján Žabka SJ. Po ňom, v roku 1953 prišiel fr. Ján Sprušanský SJ, ktorý sa vo svojej pastoračnej práci zameral aj na okolité mestá Vancouver. Napriek jeho trojročnému úsiliu sa mu slovenskú farnosť nepodarilo založiť^[4].

To sa stalo až na prosbu veriacich, predovšetkým členov I. Katolíckej slovenskej jednoty, ktorí požiadali cirkevnú vrchnosť o slovenského kňaza do Vancouveru.

V apríli, roku 1958 získal fr. Viliam Lacko SJ^[5] od vancouververského arcibiskupa povolenie k zriadeniu slovenskej rímskokatolíckej farnosti. Býval v koláži u anglických jezuitov, odkiaľ chodil vykonávať svoju kňazskú službu k Slovákom v New Westminstere, Cloverdale, Pitt Meadows, Nakusp, Grand Forks a Trail. Takisto slúžil každý mesiac sv. omšu v kostole Ducha Svätého v Queensboro. Tento kostol však časom už nestihol pojat všetkých veriacich^[6].

Otec Viliam Lacko vypomáha ako bubeník

v utečeneckom tábore vo Valke pri Norimbergu. V decembri 1953 prišiel do Kanady. Najprv bol organizátorom misijných prác slovenských jezuitov a v rokoch 1960-69 bol duchovným slovenskej farnosti v New Westminstere, B.C. Okrem toho, počas 13 rokov bola aj duchovným v nemocnici pre mentálne choroby. Od roku 1974 bol farárom vo Windsore, Ont. V roku 1981 sa vrátil do New Westminstera, kde bol duchovným otcom až do jesene 1992, kedy ho jeho chrtné zdravie prinútilo odísť na zaslúžený odpočinok. Svoj život dožil v Misijnom dome v Cambridge, Ont., kde zomrel.

(6) LACKO, V.: Slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminstere. In: Kanadský Slovák. č. 46/14. november 1970.

(7) BOTÍK, J.: Slovaks on the West Coast of the USA and Canada. Autor uvádzá zdroj: JAVORKA, J.: Slovenski jezuiti na farach v Kanade. In: Slovenskí jezuiti v Kanade. 1975, s. 24.

(8) Viliam Lacko SJ: Narodil sa 28. februára 1920 v Čachticiach. Po skončení stredoškolských štúdií vstúpil do jezuitského noviciátu v Ružomberku 20. júla 1937. Filozofické štúdiá si vykonal v Záhrebe a v Košiciach. Teologiu študoval na Gregoriánskej univerzite v Ríme, kde bol vysvätený za kňaza 15. júla 1948. Po skončení štúdií v rokoch 1950-53 bol duchovným

(9) Zápisok Marty Stykovej.

(10) LACKO, V.: Slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminstere. In: Kanadský Slovák. č. 46/14. november 1970.

(11) BOTÍK, J.: Slovaks on the West Coast of the USA and Canada.

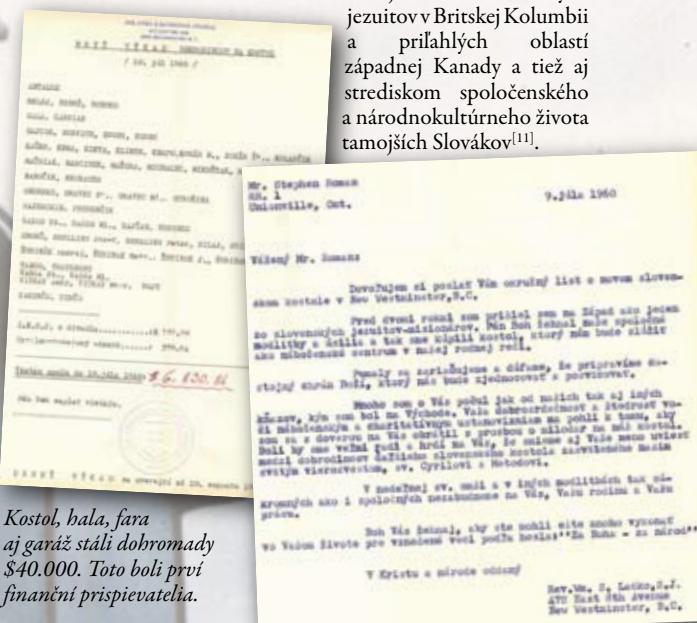
To bol bol hlavný dôvod, prečo sa slovenskí veriaci dňa 10. apríla 1960 rozhodli kúpiť kostol sv. Michala v New Westminstere, ktorý potom upravili a zasvätili sv. Cyrilovi a Metodovi. Prvá sv. omša sa tam konala 13. apríla 1960 na Zelený štvrtok^[7].

Bohoslužobný priestor však slúžil nielen slovenským veriacim rímskokatolíckeho obradu. Aj slovenskí gréckokatolíci tu slávili svoju liturgiu spolu s ukrajinskými veriacimi. Takisto aj českí katolíci mávali v tomto kostole sv. omšu vo svojom jazyku^[8].

S kostolom bola zakúpená aj hala, kde sa hrávali divadlá, oslavovali národné sviatky, konali svätomikulášske nádiely pre deti, svadby, krstiny a zábavy^[9]. V septembri 1970 sa pri fare zorganizovala slovenská škola a slovenská knižnica^[10]. Spoločenský a farský život tunajších Slovákov sa tak zjednotil a zdynamizoval.

Novovzniknutá farnosť sa postupom času

stala základňou misionárskej činnosti slovenských jezuitov v Britskej Kolumbii a príslušných oblastí západnej Kanady a tiež aj strediskom spoločenského a národnokultúrneho života tamojších Slovákov^[11].

Kostol, hala, fara
aj garáz stáli dobrodomy
\$40.000. Toto boli prí
finanční prispievatelia.

Otec Lacko hľadal pomoc po celej Kanade. List Štefanovi Romanovi (pravdepodobne ten Štefan Roman, ktorý stál na čele Svetového Združenia Slovákov).

Pomôžte zachrániť úlomky z histórie Slovákov v Britskej Kolumbii

Naša výzva z minulého čísla nezostala bez ozvy. Nebohý páán Ján Kaprálik, ktorý bol veľmi činný v Kanadskej Slovenkej Lige, zožbieral veľa rôznych historických materiálov. Jeho syn Wenceslas (Vincent) Kaprálik, ktorý nedávno taktiež zomrel, starostlivo opatroloval historické dedičstvo svojho otca. Časť historických materiálov nám Vincentova manželka, Chrissie, láskavo zverila do opatery. Našli sme medzi nimi Národniansky Kalendár 1963, Kalendár Slovenskej Ligy 1961, Poučno-zábavný kalendár na rok 1939, ale aj Katolícku Jednotu z 1926. Srdečná výda.

Dostali sa nám do rúk 3 fotografie z r. 1918, kedy 7. Tatranský Pluk so slovenskými legionármami prechádzal Vancouverom pri svojom návrate z bojov na Sibíri, cez Kanadu späť domov na Slovensko... ale o tom napišeme viac v niektorom z budúcich čísel.

Máte aj Vy historické materiály, ktoré si zasluhujú uchovať ich pre budúce generácie? Zavolajte nám (+1-604-944-1554), pošlite ich na adresu redakcie alebo, ak sú v elektronickej podobe, pošlite nám ich e-mailom na slovo@skbc.ca. Vopred ďakujeme.

Redakcia

(1) Bližšie nešpecifikovaný zdroj, ktorý bol nájdený na fare v New Westminstere. Pravdepodobne: BOTÍK, J.: Slovaks on the West Coast of the USA and Canada. Autor uvádzá zdroj: KIRSCHBAUM, J.M.: Slovaks in Canada. Toronto 1967, s. 147.

(2) LACKO, V.: Slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminstere. In: Kanadský Slovák. č. 46/14. november 1970.

(3) BOTÍK, J.: Slovaks on the West Coast of the USA and Canada. Autor uvádzá zdroj: JAVORKA, J.: Slovenski jezuiti na farach v Kanade. In: Slovenskí jezuiti v Kanade. 1975, s. 24.

(4) BOTÍK, J.: Slovaks on the West Coast of the USA and Canada. Autor uvádzá zdroj: KADLEC, J.: Britská Kolumbia. Pamätnica slovenských jezuitov v Kanade 1952 - 1977. Cambridge 1977, s. 24.

(5) Viliam Lacko SJ: Narodil sa 28. februára 1920 v Čachticiach. Po skončení stredoškolských štúdií vstúpil do jezuitského noviciátu v Ružomberku 20. júla 1937. Filozofické štúdiá si vykonal v Záhrebe a v Košiciach. Teologiu študoval na Gregoriánskej univerzite v Ríme, kde bol vysvätený za kňaza 15. júla 1948. Po skončení štúdií v rokoch 1950-53 bol duchovným

(6) LACKO, V.: Slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminstere. In: Kanadský Slovák. č. 46/14. november 1970.

(7) tamže

(8) LACKO, V.: Slovenski gréckokatolíci na Pacifiku. In: Kanadský Slovák. č. 46/14. november 1970.

(9) Zápisok Marty Stykovej.

(10) LACKO, V.: Slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminstere. In: Kanadský Slovák. č. 46/14. november 1970.

(11) BOTÍK, J.: Slovaks on the West Coast of the USA and Canada.

Silvester na horách

Lyžovačka, horúci čaj s rumom, vyhriata prítlurná chata pod zasneženými kopcami, oheň v kozube, tancovačka - tak nejako som si svojho času predstavoval Silvester na horách.

To bolo ale prv než som počul o Snowdomii. Teraz viem, že môže byť aj inak.

Zimný chodník

Posledný decembrový deň roku 2007 sa v okolí Vancouveru ukazoval ako pomerne pekný, hoci dosť chladný. Pred chvíľkou prešiel okolo nás pluh a navalil dobré dva metre snehu na začiatok chodníka, po ktorom sme sa chystali vyraziť – či už na lyžiach s tulením pásmi, alebo na snežnicach.

Osobne sič uprednostňujem lyže, ale keď som sa na tento výlet pripravoval a spomíнал si ako chodník, čo nás čaká, vyzeral v lete, veľmi sa mi na lyže vhodný nezdal. Ako sa ukázalo, pamätaľ som si správne. Na snežnicach cesta k Snowdomii 2007 trvala len necelé tri hodiny.

Pre lyžiarov bola však situácia odlišná a aj tí najoptimistickejší pripustili, že ostré serpentíny po strmom svahu v hustom lese za príjemný lyžarsky terén považovať nemožno. Tí, čo sa pokúsili o zdanivo priamočiarejšiu cestu popri potoku zasa veľmi rýchlo narazili na obrovské balvany a kmene zvalených stromov.

Niektoři usúdili, že namiesto batohu si vytiahnu svoj proviant na sánkach. Sane s plochým dnom sú sice veľmi dobré na cestovanie po plochých snehových poliach, ale po strmom lese sa s nimi naviguje veľmi obtiažne, o prekračovaní potokov po uzučkých lávkach ani nehovoriac.

Snehové mestečko

Tak či onak, napokon sme všetci dorazili k nášmu cielu - miniatúrnemu snehovému mestečku v pahorkoch na brehu zamrznutého jazera: skupinky igloo, snehových jaskyniek a stanov, každá vo svojej vlastnej kotlinke, so spoločným dvorom, otvorenou kuchyňkou a lavičkami z blokov snehu.

Jednotlivé osidlia boli pospájané chodníkmi vychodenými v závejoch a uprostred tejto pavučiny bolo hlavné námestie chránené od vetra vysokou stenou.

Po minulé roky, keď bol sneh usadnutejší a ľahšie sa z neho rezali kvádre, hlavné námestie zvyklo byť zastrešené. Teraz však bola veľmi tvrdá zima, sneh bol príliš sypký a stavalo sa s ním len veľmi pomaly, takže sme sa museli uspokojiť s otvoreným námestím.

Palacinky

Hoci nie som žiadnen kuchár (skôr naopak), z nejakého dôvodu rád pečiem palacinky - najmä v menej typických situáciach: v daždi pod celtou, v horskom zrube pre ľudí, ktorých som nikdy nevidel, alebo doma na troch platničkách pre skupinu 50 ľudí. Musím sa ale priznať, že pečenie palacinek tohto Silvestra bolo asi najzaujímavejšie.

Aby sme čerstvé vajíčka a mlieko ochránili pred zamrznutím, celý čas sme ich nosili pod kabátom a ohrievali teplom vlastného tela.

Ďalší problém s pečením palacinek na snehu pri desiatich stupňoch pod nulou sú variče. V takejto zime turistické plynové variče dobre nefungujú, a variče na tekuté palivo sa nedajú nastaviť na

vhodnú teplotu – alebo horia naplno, alebo sú vypnuté. Z niekolkých kameňov sa nám však podarilo vybudovať stojan, ktorý držal panvicu niekoľko centimetrov nad naplno horiacim varičom, poskytujúc optimálnu teplotu na pečenie.

Jeden slabý plynový varič sa nakoniec použil na udržiavanie teplého vodného kúpeľa, do ktorého sa na striedačku ponárali nádoby s mliekom, rozrobeným cestom a lekvárimi, chrániac ich tak pred zmrznutím.

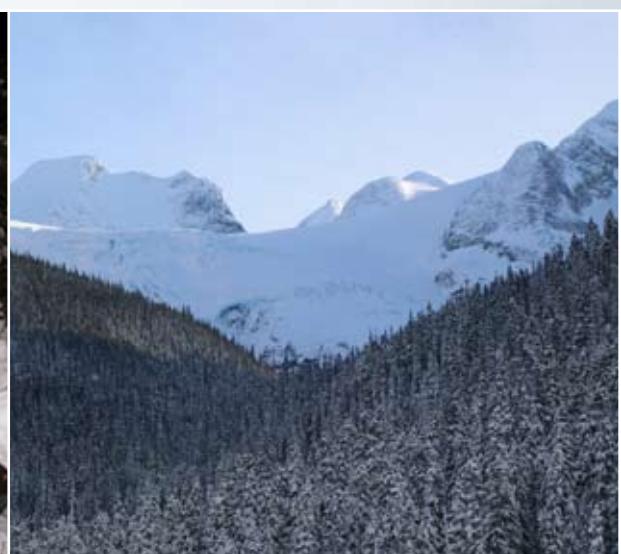
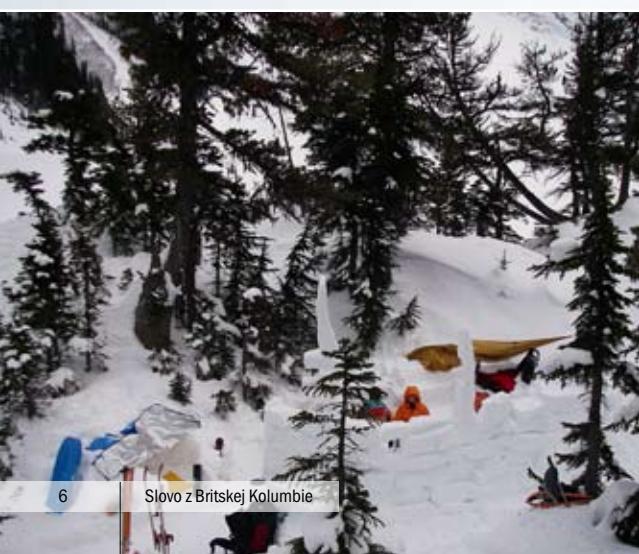
Čakanie na nový rok

Po zotmení sa ľudia začali zhromažďovať na hlavnom námestí a chystať na vitanie nového roka. Keďže v týchto končinách je na Silvestra medzi zotmením a polnocou zhruba osem hodín, návrh oslavovať nový rok v každej provincii bol prijatý s veľkým nadšením.

Pomedzi viacnásobne oslavu nového roku si obyvatelia Snowdomie krátili čas spoločenskými hrami, polnočnou prechádzkou po zamrznutom jazere, šmykaním sa po bobovej dráhe, vychutnávaním čerstvo napečených palacinek so šľahačkou, a spekulovaním ako najlepšie využiť dve polienka, čo sme mali na táborák.

Silvester na horách: Snežnice, sánky a batohy naložené proviantom, igloo a snehové jaskynky, táborák na snehu, palacinky pečené pri desiatich stupňoch pod nulou... veľmi odlišné od mojich pôvodných predstáv, ale o to vzrušujúcejšie a pamätiholdnejšie.

Andrej Doboš

Ozvena z Vranova zaznie v Britskej Kolumbii

V dňoch 1. až 5. júla 2008 bude v Powell River XII. Medzinárodný Spevácky Festival Kathaumixw. Meno festivalu, Kathaumixw (vyslov ka-tha-mju), znamená v reči domorodých indianskych kmeňov „Zhromaždenie rôznych ľudí na jednom mieste“.

Powell River je malé mestečko na pobreží Pacifiku, severozápadne od Vancouveru. Hoci leží na pevnine, cesta autom je 2x prerušená zálivmi, cez ktoré sa dá preplatiť iba na miestnych lodiach - ferries. Festival organizuje „Powell River Academy of Music“ a má svetovú povest. Asi pred 10 rokmi sa ho zúčastnil aj Spevácky Zbor Slovenských Učiteľov.

Na tohoročnom speváckom festivale v Powell River vystúpi aj 18-členný mládežnícky spevácky zbor Ozvena z Vranova, ktorý pod vedením dirigentky pani Vilmy Krauspeovej predstaví kanadskému publiku slovenské

spevácke umenie nielen v rámci festivalu, ale i počas turné po Vancouverskom ostrove (6. – 11. júla). Vancouverský ostrov (Vancouver Island) nie je žiadnen „ostrovček“. Rozlohou sa vyrovna 2/3 Slovenska. V sobotu, 12. júla 2008 prídu naši krajania, mladí speváci z východného Slovenska aj do Coquitlamu. Chceme využiť túto vzácnu príležitosť a na koncerte v kostole sv. Kláry v Coquitlame predstaviť nášej krajanskej pospolitosti a aj miestnemu obyvateľstvu, krásu slovenských, anglických a tiež latinských piesní v podaní Ozveny z Vranova.

Nad koncertom "visia" rôzne otázniky. Dúfame však, že sa nám ich podarí, aj s vašou pomocou, v nasledujúcich mesiacoch odstrániť. Ak máte záujem o tento koncert a ak by ste o ňom chceli vedieť viac, ak by ste chceli ponúknut pomôcť pri jeho organizovaní, poprípade by ste mohli ubytovať 1-2 spevákov na 1 noc,

Jožo Starosta

Predplatné

Ponukame krásne farebné výtlačky Slova z Britskej Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla spolu s poštovným je: \$24 pre Kanadu, \$28 pre USA a \$36 pre ostatné krajiny sveta. Väčší splatný na meno Jozef Starosta pošlite na adresu Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Place, Coquitlam, BC, V3E 1A2 Canada.

Záhadu?

Každý začiatok je ľahký... Ľahko je začínať odznova. Málo je takých emigrantov, ktorí hned, od samého začiatku, môžu pracovať vo svojom odbore a uplatniť svoju kvalifikáciu. Je to tak teraz, bolo to tak pred 20-imi, ale aj pred 80-imi rokmi.

Na obrázku, ktorý predstavuje "záhadu číslo 2", je výsek z fotografie z konca 20-tych rokov minulého storočia.

Fotografia sa týka ľahkých začiatkov nového emigranta, Jozefa Otošníku, v

Britskej Kolumbii. Celú fotografiu uverejníme v nasledujúcom čísle spolu s krátkym opisom emigrantského života Jozefa Otošníka. Vašou úlohou je uhádnuť, čo asi fotografia ukazuje.

Vaše odpovede pošlite na slovo@sk-bc.ca.

Zrnko múdrosti

„ Nádej je pre dušu to, čo dýchanie pre živý organizmus

Gabriel Marcel

Posielanie resumé cez internet bolo úspešné v pomere 1:100. Zo 100 poslaných resumé bolo jedno pozvanie na interview. Registrácia v personálnych agentúrach spočinula v tom, že si zaevidovali na šest mesiacov môj životopis. Asi najvydareniejsie fungoval networking – kontaktovanie miestnych priateľov a známych, v čom mi veľa pomohla slovenská komunita sv. Cyrila a Metoda, v New Westminster, za čo som im doteraz veľmi vďačná.

Chcel som vás však povzbudiť, tí ktorí si hľadajú prácu, aby ste sa napriek všetkým prekážkam, neúspechom či iným nezdarom necitili menejcenňi a hlavne sa nevzdávali. Ak sa vám nedári nájsť si job, zamestnejte sa aj v nižšie platnej práci, ktorá vám môže otvoriť dvere do ďalších pracovných možností či štúdia.

Ako sa to stalo napríklad mnene, keď mi strata zamestnania otvorila dvere do školy.

Just do not give up / Len sa nevzdávaj.

Mária Matovčíková

Karel Gott

Karel Gott - Felix Slováček - Pavel Vetrovec

Toronto

May 11, 2008

Roy Thomson Hall at 8:00PM

Tickets on sale through:
Roy Thomson Hall
(416) 872-4255

or Ticketmaster
1-877-833-3110

Vancouver

May 14, 2008

Orpheum Theatre at 8:00PM

Tickets on sale through:
Ticketmaster
1-877-833-3110

Edmonton

May 18, 2008

Winspear Centre at 8:00PM

Tickets on sale through:
Winspear Centre
(780) 428-1414
1-800-563-5081

Slovo z Britskej Kolumbie, Druhé číslo, Jar 2008. Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: (604) 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov.

Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada:

maria.eskut@sk-bc.ca
maria.vrabcova@sk-bc.ca
andre.dobos@sk-bc.ca
daniel.behan@sk-bc.ca
jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava: Daniel Behan

Ďalší spolupracovníci:
marta.styk@sk-bc.ca
maria.matovcikova@sk-bc.ca
jana.jurkovicova@sk-bc.ca
jana.zeliskova@sk-bc.ca

Chcete odoberať nás časopis elektronickou formou?

» Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania?

» Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť váš príspevok?

» Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailová adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca

Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca/slovo

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbii v presvedčení, že sú pravdivé.

Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepresné alebo dokonca nepravdivé informácie.

Dakujeme za vašu podporu.

Inzercia, foto: archív redakcie

Casopis "Slovo z Britskej Kolumbii" vznikol s podporou Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. <http://www.uszz.sk>

Ohlasy čitateľov

“ Ahoj Jožko, Love to share my life experiences with you. Best things are usually free; more love you give more love you get back; more truth you speak more truth visits you; more you dream more dreams will come alive! Anyway this is what I wanted to share iwth you, because I care about you. Merry Christmas and wish you all your dreams come true today. Dušan, Angelika, Juan and Ben Benicky.

Thank you, Dušan. I agree, life is beautiful. It is always time to give and share. All the best to you and to your family.

“ Važený pán Starosta, s potesením som prečítať Váš e-mail a som rád, že je na svete nový krajanský časopis. ...Som pripravený s Vami spolupracovať ...V prípade potreby rád odpoviem na Vaše otázky ...Dovolte mi, aby som Vám i redakciu nového časopisu poprial všetko dobré, vela osobných i pracovných úspechov do nového roku 2008. S pozdravom, Ivan Chomo, konzul, Embassy of the Slovak Republic, Ottawa

Vďaka, pán konzul. Tešíme sa na spoluprácu.

“ Ahoj Jozef, srdečná vďaka za pekný časopis a hľavne za skvelú myšlienku niečo podobné zorganizovať. Dobrá práca. Želám celému tímu, aby im inšpirácia a nadšenie ešte hodne dlho vydržalo a úspešne v tom pokračovali. Želám požehnané Vianoce, dobré zdravie a spokojnosť počas celého nasledovného roku. Ivan (ps: Pripájam svoje poznámky z niekolkomesačného pracovného pobytu v Turíne)

Vďaka za povzbudivé slová, Ivan, za Tvoje želania i za skvelé „poznámky“. Niečo z nich, s Tvojim dovolením, uverejnime v niektorom z nasledujúcich čísel alebo na www.sk-bc.ca.

“ Slovo je zaujímavé čítanie a má aj formu, úroveň (odkazy pod čiarou, žiadne gramatické chyby) a spád. Naviac si v ňom každý nájde čo chce. Je dobré že ste sa do toho pustili, želám Vám vela úspechov...
Jano Muška

Janko, našim "slovenčinárcam a slovenčinárom" patrí vďaka, ale aj Tebe za povzbudivé riadky.

“ Drahý Jozef Starosta!
Srdečná Ti vďaka za Slovo z Britskej Kolumbie. Krásne, krásne, krásne!!! Boh Vám žehnaj a nech Vám Vás elán i dobré nápady dlho vydržia. Je krásne zbierať historické dokumenty, z daru života "zlepiať" tú podstatu, za ktorú môžeme a máme Bohu ďakovať, lebo (môj názor) - kto si neváži história, nie je boden budúcnosti. .... Slovo z BK som poslal ďalej - našim spolužiakom. Jožo Bulla. God bless you!

Milý Jožo Bulla z Malaciek, prajem Ti ešte vela síl a zdravia, aby si slúžil Dobru a svojim blížnym na stoličke zástupcu primátora vašho mesta.

“ Slovo z BC vyzerá veľmi dobre. Very professional. Good Job. Congratulations to all. Palo Hollisy.

Vďaka, Palo. Stručné, jasné, priamočiare. Investičný a finančný poradca sa nezaprie...

Poznámka: Hoci viaceré ohlasy boli adresované na moje meno, srdečná vďaka patrí celej redakčnej rade, hlavne nášmu grafikovi Danielovi Behanovi, ktorý amatérské príspevky autorov grafickou úpravou pozdvihol na profesionálnu úroveň.

Jožo Starosta

Discover THE DIFFERENCE

Milan Stefancik Real Estate

Cell: 1.604.644.4987
Fax: 1.604.925.3002
Office: 1.604.925.2911
E-mail: mstefancik@shaw.ca

 Prudential
Sussex Realty

MILAN STEFANCIK.COM

Len za \$90

môžete oslovíť stovky domácností v Britskej Kolumbii a Slovensku. Ak ponúkate služby alebo výrobky pre čitateľov časopisu Slovo z Britskej Kolumbии a máte záujem o inzerčiu, kontaktujte nás emailom slovo@sk-bc.ca alebo navštívte www.sk-bc.ca/slovo, kde nájdete podrobnosti o možnostiach inzerovania.

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský

tel.: (604) 599-8424

fax: (604) 599-8479

cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets to Europe and all other destinations

Tickets for your visitors to Canada

Certified invitations forms

Travel insurance

Cruises to Alaska, Caribbean and Europe

Tour packages all over the world

call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668
info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com